

Lyskasteren

Organ for Odd Fellow loge nr. 26

Svenør

ODD FELLOW ORDENEN

I Redaksjonen:

OM. Geir Ståle Aursnes

Mobil 975 92 100

E-post: geir-aur@online.no

Sekr. Tor Ivar Pedersen

mobil 971 82 067

E-post:

tor.ivar.pedersen@volmax.no

Fung. Eks. OM. Hans Sigurd Iversen

mobil 928 27 926

E-post: hansigiv@online.no

Eks. OM. Erling Hedly Halvorsen

mobil 930 92360

E-post: erling.halvorsen1@sf-

nett.no

Nettside: www.oddfellow.no

Nr. 4 – 2016 årgang 19.

Julehilsen fra Stor Sire

Gode brødre.

Jeg har gjort det til en tradisjon å sende alle Ordensmedlemmer en hilsen ved juletider og årsskiftet. I denne hilsenen har jeg forsøkt å konkretisere noe av Odd Fellow Ordenens tenkemåter.

I de fleste kulturer verden over markeres jule- og nyttårshelgen. Denne markeringen inneholder også at vi gir gaver. Det finnes vel knapt en nordmann som kan unngå å tenke på gaver når det nærmer seg jul. Reklamen bombarderes

oss. Det samme gjør de kulturelle og sosiale forventninger. Det er to måter å se på gaver på.

Den ene kan vi kalle for pliktorientering. «Gjør din plikt. Krev din rett» er en gammel formulering som passer i denne sammenhengen. Da blir gaver en del av samfunnets mange bytteforhold. «Du gir til meg, og jeg gir til deg». Dette er så inngrodd i gamle kulturer at sosialantropologene mener at det ikke finnes samfunn uten et system for gavebytter.

Men det finnes en annen måte å se på gavene på. Denne kan vi kalle for gledeorienteringen. Den finner vi roten til i denne formuleringen av skolemannen Mikael Aksnes: «Den største glede ein kan ha, det er å gjera andre glad!» Det som sies er at du skal gi for å glede andre, gi dem noe de trenger og for at «du ser dem». Etter min mening er dette noe av det som er kjernen i dette viktige, etiske prinsippet som kalles altruisme. Altruisme er å se andre, se deres situasjon og hjelpe og støtte dem på livsvandringen. Når vi gir, skal vi gi med

glede. Vi skal ikke gi for å bytte, og for å få igjen.

En annen forfatter, Gustav Jenssen, har også et godt råd i dette giverbildet. Han sier det slik: Gi din uvenn og din venn, Gi dem av ditt beste! Gi til du blir tom og arm, Intet skal du miste! La oss se oss omkring i våre omgivelser. Der vil det garantert være noen som trenger våre gaver. Og det vil garantert være noen som ikke kan gi oss noe igjen. Det er da vi bør være rause. Det er da vi bør være altruistiske. Og det er da vi vil kunne oppleve gleden av å gi. Det er da vi har virkelig gjort svaret på det spørsmålet vi ofte bruker som det gode eksempel. «What ca I do for you?»

Med broderlig hilsen

i Vennskap, Kjærlighet og Sannhet

Morten Buan Stor Sire

Julehilsen fra Overmester

OM Geir Ståle Aursnes

JULEHILSEN

Gode brødre.

Julen nærmer seg med stormskritt. Vi er allerede halvveis i adventtiden, lilla modus. Forventningenes tid.

Noen av oss har en hektisk jobb med ekstra "trøkk" og julestri før julestillheten kan senke seg. Andre har kanskje mer tid

og anledning til forberedelser og atter andre slipper lettere unna og planlegger feiring hos familie eller under fjerne himmelstrøk.

Uansett er det for oss alle en del som skal gjøres og forberedes i adventstiden.

I det ganske land holdes juletradisjoner i hevd. Gaver skal kjøpes, mat skal lages og huset vaskes.

Julekort skal sendes, mektige byggverk i pepperkakedeig skal reises og gaver skal pakkes inn og fordeles. Forberedelsene er mange.

I "førmoderne" tid var julestria en periode å forberede festmat til julehøytiden. Dette var i all hovedsak kvinnearbeid. Slakting og grovarbeid var mannfolkarbeid, mens matlaging og konservering av råvarene var kvinnearbeid.

Dette var en intens arbeidsperiode med slakting og baking og brygging, på linje med de store onnene om sommeren, høyonn og slåttonn. Vi slakter ikke selv lenger, men matlaging til jul var historisk sett kvinnearbeid.

Samfunnet har imidlertid endret seg siden den gang. Mange av dagens kvinner er yrkesaktive i arbeidslivet og har tradisjonene mer eller mindre hengende over seg.

I vår "moderne" tid er det fortsatt vanlig å dele på oppgavene i familien, men fordelingen kan være forskjellig. Hovedoppgavene i hjemmet er matlaging, vasking, pynting og julegaver. For de fleste er det nok fortsatt kvinnene som styrer juleforberedelsene i alle kategoriene, men hos en del er oppgavene likt fordelt. I de fleste familier gjør vi vel det vi trives best med og fordelingen er innarbeidet gjennom år og har falt seg helt naturlig. Når alt kommer til alt er det vel fortsatt kvinner som tar hovedansvaret for forberedelsene til jul og det har vel sin forklaring i historien. Juletreet er det far som ordner! I hvert fall anskaffelsen..

Uansett hvordan julen feires og oppgaver fordeles, er det viktig å ta vare på hverandre. La oss ikke glemme

kjærligheten og respekten for det andre
gjør for en vellykket julefeiring.

Omtanke kan være enkle gaver å gi i
forventningens tid. Gi dine nære og kjære
oppmerksomhet, noen hyggelige ord og
gjørne litt fortjent ros for den innsats som
nedlegges til felles beste både Julestria
og i året som har gått.

Gjør mot din neste som du vil at di neste
skal gjøre mot deg.

Jeg vil benytte anledningen til å takke alle
som har bidratt til de mange gode møtene
i Loge Svenør i det forløpne år. Til alle de
som møter så ofte de kan, til alle som
fyller oppgavene på "Stolene" til alle
"spillerne", til musikk og til lys, til
forberedelse og klargjøring salen, til
oppdekking og servering, til opprydding, til
sistemann som slukker lyset og låser
dørene. Det er mange som gjør en innsats
for alle møtene i Logen, hele året. La oss
sende hverandre en takknemlig tanke,
med takk for bidraget.

Jeg ønsker alle en velsignet fredelig Jul
og et fremgangsrikt Nytt År i Vennskap
Kjærlighet og Sannhet.

Geir Aursnes
Overmester.

Det lyser i stille grender

Det lyser i stille grender
av tindrande ljøs i kveld,
og tusen små barnehender
mot himmelen ljosa held.
Og glade med son dei helsar
sin broder i himmelhall
som kom og vart heimsens Frelsar
som barn i ein vesal stall.

Der låg han med høy til pute
og gret på si ringe seng,
men englane song der ute
på Betlehems aude eng.

Der song dei for fyrste gongen
ved natt over Davids by
den evige himmelsongen,

som alltid er ung og ny.

Den songen som atter tonar
med jubel kvar julenatt
om barnet, Guds son, vår sonar,
som døden for evig batt.

Jacob Sande (1906-1967) diktet 1931

En julefortelling

En sen og kald desemberkveld satt jeg på
rommet mitt og kikket ut av vinduet.
Snøfillene dalte både nedover og
bortover, tett i tett. Gjennom det
tilsynelatende mektige været kunne jeg
tydelig skimte hele nabolaget rundt huset
vårt. Hele nabolaget var fylt opp av
snømenn og snølykter og snøborger og
alt annet du kan tenke deg. Snøhester
med snøsleder, og var det ikke selveste
Nissefar jeg så der borte? Snøfillene
glitret som den vakreste engelen på
julekvelden og kunne følge med på at
vinteren la det hvite teppet sitt over
verden. Alle hus i minst en mils omkrets
var opplyst av små lypærer i alle slags
farger, og i huset til familien Jensen var
far full igjen. Jeg åpnet vinduet og pustet
inn et stort åndedrag med kald snøluft og
kjente tilfreds at den kjente julefølelsen
fylte meg opp innvendig. Julen nærmet
seg med stormskritt. Et stort smil bredte
seg over ansiktet mitt da jeg kjente den
duften av surkål og poteter, samt ribbe og
tyttebærsyltetøy fylle rommet mitt. Og
snart skulle gavene åpnes. Alle biter av
gavepapir samt pakkebånd skulle uten tvil
momentant destrueres.

Jeg så på klokka. Halv syv nå. På tide å
hente fram hemmeligheten under
senga. Jeg dro fram en svart eske.
Varsomt løftet jeg av lokket. Synet jeg ble
møtt av var en liten glinsende gaveeske i
gull. Uten tvil fra en gullsmedforretning.
Så varsomt jeg kunne begynte jeg å løsne
på søvlsøyfen på toppen. Forsiktig
forsiktig. Alt måtte se akkurat ut som før
når jeg var ferdig med den. Jeg brettet
papiret til side og løftet opp sølvkjedet
foran meg. En helt perfekt julegave. Hvis
du får den fra den riktige personen
naturligvis. Jeg syntes i hvert fall gaven
var helt perfekt. Jeg vet i hvert fall at jeg
hadde smeltet litt om noen gav meg et
sølvhjerter med inskripsjonen "Happy

Holidays” på. Riktignok var ikke diamantene som dekket kantene og fikk kjedet til å se ekstra dyrt ut ekte, men det gjorde ikke følelsen av suksess noe mindre. Forsiktig pakket jeg gaven inn igjen og puttet den i ryggsekken min. Jeg klatret ut det isbelagte vinduet og satt føttene på stigen som hadde stått ute i siden sommeren. Når den stod lent mot det store, gamle epletreet midt i hagen, kunne jeg akkurat nå den fra vinduet mitt.

Da jeg kom utenfor kjente jeg den kalde natteluften slå brutalt imot meg. Snøføyka var ikke til å ta feil av. Nå var det vinter for alvor. Stemningen var litt sånn ”blodspor i snøen-aktig” den kvelden. Da jeg kikket bak meg forsvant fotsporene mine like raskt som de hadde kommet dit. Det fikk meg til å tenke på hvor fort alle spor etter meg kunne slettes. Sporene etter hele menneskeheten i det hele tatt. Som om menneskerasen aldri hadde eksistert. Skremmende tanke egentlig. Jeg beveget meg fortere og fortere imot den snødekte hekken jeg alltid hadde et pokkers slit med å trimme hver sommer.

Endelig ute av hagen. Gatelyktene hadde som alt annet fått det hvite teppet lagt over seg. Det duftet fortsatt av jul i luften. Dufter av røkelse og ved fra alle husene langs veien. Noen av husene var helt mørklagte, bortsett fra de muntre blinkende farvelysene som var hengt opp på terrasser, ytterdører og hvitkledde busker.

Jeg trappet opp foran ett av de mørklagte husene. Så kikket jeg inn. Var hun der inne? Jeg kunne ikke se noe, så jeg satte meg forsiktig ned i snøen på trappa. Jeg kjente at det blåste surt i nakken, og vinden fikk meg til å grøsse oppetter ryggen. Jeg satt sånn en stund tror jeg. Kanskje duppet jeg av litt også for jeg skvatt til av noen julesangere som kom forbi en time senere. Hendene mine begynte å bli en smule blå, så jeg reiste meg opp igjen. Jeg trykket inn ringeklokken og ventet på det skjebnesvangre ringet som skulle forandre min skjebne. Eller..okay da, skjebne var kanskje å ta i litt, men i hvert fall hverdag. Dette kunne forandre livet mitt.

Til min store forskrekkelse kom det ingen infernalsk ringelyd slik den jeg hadde ventet meg. Tvert imot. Lyden som møtte meg var en myk tone som spilte julesanger. Jeg tror det skulle forestille ”glade jul”, eller noe i D-dur, uansett stod jeg som fryst til bakken. Ingen vei tilbake nå. Hvis noen åpnet, var det bare å spørre etter henne. Emilie var uten tvil den søteste jenta i klassen. Hun var ganske lav, lavere enn meg, hun hadde røde kinn og kort brunt hår. Hun var ikke sånn som de andre jentene som var syltynne og hadde falske personligheter. De var sånn Britney Spears look alike. Emilie var ekte.

Det hadde gått noen minutter siden jeg ringte på nå. Fotsporene mine på trappen begynte å forsvinne. Jeg snudde ryggen til døren og satt høyrefoten på trappetrinnet under. Shit. Det var ikke lurt. Trappen under meg hadde på få minutter forvandlet seg fra Emilies inngangsparti til en dødelig rutsjebane. Før jeg visste ordet av det lå jeg der så lang jeg var.

Jeg gned meg på albuen og gjorde et veldig ynkelig forsøk på å komme meg opp. Men egentlig var ikke tanken på å reise seg opp særlig fristende. Faktisk var den ikke fristende i det hele tatt. Akkurat nå virket de t mest fornuftig å bare bli liggende. Så fikk jeg øye på den lille gullbelagte esken jeg hadde hatt med meg. Den hadde landet omtrent en halv meter fra meg etter fallet. Jeg hev meg rundt for å komme meg på bena. Men da jeg snudde meg for å ta opp gaven igjen var den borte! Ganske frustrert slang jeg hodet rundt for å lete etter gaven med blikket.

Men nei, gaven var borte. På taket av huset hørte jeg bråk, bjeller og ikke minst; menneskestemmer! Og stemmene lo, de lo av meg. Jeg tok på meg lua jeg hadde i lomma og gikk raskt ut av gården. Jeg kjente at tårene nesten presset seg fram. Nå var det slutten. Noen hadde sett meg gå til Emilies hus. De hadde sett meg sette meg ned i snøen, ringe på, gå på snørra og så hadde de stukket av med gaven.

Det var sikkert noen av guttene i klassen. Sikkert Einar. Og Anders. De verste

bøllene du kan tenke deg. Og når skolen begynte igjen kom alle til å vite at jeg, Peter, var forelska i Emilie. Alle kom til å få vite det.

Så fort jeg kunne spradet jeg oppover gårdsplassen hjemme. Merkelig nok virket turen fram så mye mye lengre enn hjemoverturen.

Det var egentlig litt rart. Jeg la ikke merke til alle husene med lysene denne gangen. Alt virket helt fargeløst. Isskulpturene glitret i skinnet av stjernene da jeg krøp gjennom hekken vår igjen. Jeg ble helt daff av synet, så jeg satt meg ned på snømannen vi hadde laget for å gjøre narr av ungene ved siden av dagen før. Den hadde også fått det ekstra laget med is utenpå som fikk den til å glitre ekstra mye.

Da fikk jeg øye på det. Noe fløy over himmelen. Ved første øyekast hadde jeg trodd at det var Julenissen. Vel, det vil si, om jeg var 5 år og naiv så kunne det vært han. Jeg valgte å tolke det som et stjerneskudd. Jeg tok tak i stigen som fortsatt lente seg mot det gamle epletreet og røsket den løs. Jeg satt den foran vinduet og trakk hardt og bestemt på det første steget. Kanskje litt for hardt og litt for bestemt, for trinnet raste nedover.

Omsider var jeg igjen oppe på rommet mitt. Jeg slang meg ned på den pent oppredde sengen som stod i et hjørne.

Imens jeg tok et par dype åndedrag kikket jeg rundt på all julepynten rundt omkring. Det var ganske koselig med alle nissene og varme fargene overalt i grunn. Så sovnet jeg og juleduftene og fargene fulgte meg inn i drømmeland.

Morgenen etter våknet jeg til et brak. Jeg hadde sovnet med klærne på, og følte meg ganske uopplagt. Idet jeg skulle til å reise meg opp fra min sterkt julefargede seng merket jeg at det lå noe oppå magen min. Det var en pakke i sølv. Litt større enn den jeg hadde mistet kvelden i forveien. Jeg åpnet forsiktig det tynne sølvpapiret uten å rive det i stykker. Da jeg løftet av lokket fikk jeg se et sølvarmbånd ligge foran meg med inskripsjonen "Happy Holidays".

Jeg sier ikke at jeg tror på Julenissen. For han finnes ikke. Ikke finnes det noe verksted på nordpolen med små menn i grønne drakter heller. Jeg tror ikke på Julenissen. Jeg tror bare på magi.

Forfatteren er anonym

Møt så ofte du kan

